

Jednota a jsoucno

Co není nějak sjednoceno, nemůže být považováno za jsoucí. To znamená, že tři jsoucna vedle sebe (třeba blízko sebe nebo zcela vzdálená, ale nespjatá žádnými sjednocujícími vztahy) zůstávají třemi jsoucnými, ale nestávají se – jako trojice jsoucnů – žádným samotným jsoucňem. V tom smyslu je třeba velmi pečlivě a přísně rozlišovat, jde-li o pouhou hromadu, „složenou“ z nějakých jsoucnů, nebo jde o nějak integrovaný celek, který není z oněch jsoucnů „složen“, nýbrž vytvořen sjednocením, zcelením. A takové vytvoření zcelením předpokládá ovšem aktivní účast oněch původně „složek“, které přestávají být pouhými složkami právě svou angažovaností při vytváření (a udržování) celku, jehož se aktivně účastní. (Kdyby se takového utváření neúčastnily, mohly by ony složky být nejrůznějším způsobem drženy pohromadě zvenčí, ale vždy by výsledkem byl pouhý slepenec, ale nikdy skutečný „celek“. Takže pravé jsoucno musí být celkem, tj. musí být vnitřně integrováno, sjednoceno. Pokud tomu tak není, zůstává jsoucňem nepravým, tj. jen jako jsoucno se jeví a v onu jen zdánlivou jednotu spojeným pro přístup (např. pohled) vnějšího pozorovatele (či spíše činitele).

(Písek, 060823-3.)